

„Jöjj és láss!”

Az Encsi Görög Katolikus Egyházközség hírlapja

V. évfolyam 11. szám 2018. november *Dicsőség Jézus Krisztusnak!*

Temetési szertartás – lelki vigasztalás!

**„Ó rejtélyes csoda!
Minő titok történik
velünk...”**

A Nyugat fél a haláltól. Nemcsak a hitetlenek, akik a halál mögött nem látnak semmit és ezért ragaszkodnak annyira az élethez — minthogy semmi mást nem várnak —, hanem így van ez még a hívőkkel is. Ez különösen érezhető itt, Angliában, ahol a

legutolsó évtizedig valahogy kényelmetlen dolog volt a halálról beszélni, mert ez tabu téma. Amikor valaki meghalt, szinte elhallgatták, a bánat azonban bánat maradt. Ha egy anya elvesztette a fiát, a feleség a férjét, sírtak, a lelkük majd' megszakadt, ahogy ez minden emberrel így szokott lenni, de a halál nem kapott értelmet, félték szembenézni vele.

Egyházunk legjelentősebb eseményeinek egyike a temetési szertartás a nyitott koporsónál. Nyugaton számtalan olyan ember van, aki soha nem nézett egy halott ember arcába. Találkoznak ugyan a halállal, de csak koporsó formájában. Azt megelőzően ápolják a beteget, látják szenvedéseit, olykor rémüldöznek attól, hogy mit kell átélnie testileg is, lelkileg is, de amikor elérkezik a halál, ezt az embert azok gondjaira bízzák, akik koporsóba teszik, elviszik a koporsót a templomba, vagy a krematóriumba, vagy a temetőbe. A nyitott koporsó - a nyugati emberek számára kinyilatkoztatás. Kinyilatkoztatás, mivel az elhunyt ember arcába nézhetnek és

azon nem rémületet látnak, hanem a halál magasztosságát.

Eszembe jut egy eset. Néhány évvel ezelőtt egyik angol városhelyen sokéves rettenetes szenvedés után elhunyt egy gyönyörű nagymama. Fia orosz volt, a menyje pedig angol. Barátaim voltak. Mihelyt értesültem a nagymama haláláról, elutaztam hozzájuk. Látom, mindenki ott ül a vendégszobában, de gyerekek nincsenek.

- Hol vannak a gyerekek? - kérdem.
- Elküldtük őket hazulról.
- Miért?
- Hogyan lehetnének egy fedél alatt a halott nagymamával?
- Miért ne lehetnének?
- Egész életre szóló megrázkódtatást jelenthetne ez nekik, lelki betegek lennének! ...

Sokáig vitatkoztam velük, végül sikerült elérnem, hogy a gyerekeket hazahozták. Az anya azt mondta nekem: jól van, vigye be őket a szobába, ahol a nagymamájuk fekszik, aztán háruljon magára a felelősség azért, amit átélnek... Fogtam a gyerekeket (a kisfiú öt éves volt, a kislány hét) és bementünk a szobába. Ott olyan ünnepélyes csend honolt, amilyen az elhunytat veszi körül: természetfeletti csend volt. A kislány a nagymamája arcába nézett, akit éveken keresztül szenvedni látott: ráncai kisimultak, az arca áttetsző, nyugodt, csodálatosan szép volt. A kislány azt mondta: hát ez a halál?!... A kisfiú hozzátette: Milyen gyönyörű!

Vajon ez nem józanabb kezdete annak a felismerésnek, hogy mi is a halál, mint a rémület? A rémület valóban igen nagy lehet, mert vitatkozásom során megkérdeztem a szülőket: miért gondolják, hogy a gyerekek annyira megijednének a haláltól? Anyjuk azt felelte: tudják ők, hogy mi a halál. - Hogyan lehetséges az, hogy tudják, mi a halál? - Néhány nappal ezelőtt láttak egy kis nyuszt a kertünkben, amelyet a macska tépett szét... De gondolatok csak meg: ha nem mutattam volna meg nekik a nagymamát, aki a halálnak ebben a csodálatos nyugalomban fekszik itt, egész életükben azt gondolták volna, hogy a halál a széttépett, meggyötört, eltorzított élő test megmagyarázhatatlan szörnyűsége.

Nos, ez az első, amit meg tudunk mutatni a nyugati embernek: **jöjj és láss!**... Nyugati látogatóink gyakran mondják: a saját gyermekeit természetesen nem viszi oda a koporsóhoz! Dehogynem visszük, hadd lássák! És mit mondanak a gyerekek? Ugyanazt, amit az a kislány és a fiúcska mondott: Milyen szépség! Milyen nyugodtan

fekszik! Most már nem fáj neki semmi és semmi sem rettenetes!... És ez megmarad egy egész életre. Az egyetlen dolog, ami megijesztheti a gyermeket: ha megcsókolja az elhunyt homlokát, ez a hirtelen hidegérzet. Az élet elszállt. Erre figyelmeztetni kell a gyermeket, mert különben rémület fogja el a hideg test miatt, ha azonban megérti, akkor csak a halál magasztosságát látja meg.

A temetési szertartás egyike a legcsodálatosabb istentiszteleteknek.

Már beszéltem arról, hogy milyen mély benyomást gyakorolhat az emberre, ha belenéz az elhunyt arcába, aki már az isteni nyugalomba távozott. Most szeretnék még többet mondani magáról az istentiszteletről.

Az istentisztelet olyan szavakkal kezdődik, amelyeket csak erős hit mélységéből, vagy az Isten iránti bizalom teljes erővel való kifejezésre juttatása mellett lehet kimondani, túlnóve önmagunkon. Az elhunyt színe előtt, a koporsó előtt azt mondani: „Áldott a mi Istenünk!” - felelősségteljes és rettenetes. Nem mindenki tudja ezt egész szívével mondani, és olykor úgy adódik, hogy küzdenie kell önmagával, mivel a fájdalom, a borzalom nem csillapszik a hit jelenlététől. **Legyen áldott a mi Istenünk: legyen áldott azért az életért, amelyet ez az ember leélt, de legyen áldott a haláláért is.**

Hogyan lehet ilyen szavakat kimondani? Áldott legyen az Isten az életért - igen! Azért jöttünk össze ennél a koporsónál, mivel ő élt és nem azért, mert meghalt, azért, mert életünkben nyomot hagyott, azért, mert olyan magvakat hintett el szívünkben, értelmünkben, amelyek később kikelnek és felnőnek. De hogyan mondhatjuk a halál színe előtt, hogy áldott legyen az Isten? Amikor Krisztus saját halálával nézett szembe, nemcsak azt mondta tanítványainak: Senki

nem veszi el az életemet, én magam adom oda. Mást is mondott: Ha igazán szeretnétek, örülnétek annak, hogy elmegyek, mert Atyámhoz megyek... **Ha a halálra gondolunk, nekünk mindig az elválás jut eszünkbe, mivel magunkra gondolunk és az elhunyra.** Arra gondolunk, hogy soha többé nem halljuk már kedves hangját, soha többé nem érintjük kedves, szeretett testét, soha többé nem meríthetjük be tekintetünket a számunkra kedves szemekbe, amelyek feltárják az emberi lélek egész mélységét, soha többé nem fogjuk együtt élni vele azt az egyszerű emberi életet, amely számunkra olyan drága, olyan értékes. Arról azonban megfeledkezünk, hogy a halál egyszersmind az élő lélek találkozása is az élő Istennel. Igen, a földről való eltávozás, a körünkből való eltávozás, habár viszonylagos, azzal a céllal történő eltávozás, hogy az ember szemtől-szembe kerüljön az élő Istennel, az élet Istenével, és az életnek olyan teljességébe lépjen, amely senki számára nem elérhető itt a földön.

Ennek, könnyeken keresztül is, a saját fájdalomunktól szinte megszakadó szívvel is örülhetünk - a másik ember miatt: **véget értek a küzdelmek, a szenvedések, a keresés. Most már a teljes fényességben van, már látja azt, amit keresett, most már ismer, most már él – az élet győzött.** Ilyen gondolatokra lelkesítve bennünket, az első imádságok egyike, a zsoltárverset idézve, így hangzik, mintegy az elhunyt nevében: **„Él az én lelkem és dicsér Téged!”**. Mintha az elhunyt a sírból üzenne nekünk: élek, látom az Istent, beléptem az örökkévalóságba, nem vesztettem el az életet, az ideig tartóból bementem az örökké tartóba. Abból, amit el lehet venni tőlem, beléptem abba, amitől semmiféle erő meg nem foszthat. **Mi meg ez előtt a koporsó előtt gyásszal és könnyekkel teli szívvel állunk, ugyanakkor titokzatos módon, a fájdalomon keresztül szemléljük Istennek ezt a fenséges találkozását az emberrel,** azt a pillanatot, amikor befejeződik az egész emberi út, amikor az ember már nem az úton halad, hanem otthon van.

Az emberi test jelentősége

Most szólok a test jelentőségéről és arról a magatartásról, amelyet a keleti keresztények tanúsítanak vele szemben, mind az élet folyamán, mind akkor, amikor az ember már a koporsóban fekszik és mi utolsó búcsút veszünk tőle addig a napig, amikor majd valamennyien elevenek leszünk Isten erejéből.

A testről szinte soha nem gondolkozunk komolyan. Mintegy

magától értetődik, hogy van testünk, és nem vagyunk tudatában addig a pillanatig, amíg nem történik vele valami. Engem ez meglepett, amikor orvostanhallgató voltam. Hallgatóként először voltam kórházban, amikor odaküldtek, hogy beszéljek egy beteggel. Egyszer csak azt fedeztem fel, hogy ez az ember remegve beszél a testéről, valahogy így beszélt: „Idenézz! Ez vagyok én, ez az én testem, fáj, beteg! Rettenetesen félttem, rád bízom. Hiszek a jóindulatodban, hiszem, hogy áhítattal, tisztelettel fogsz hozzá nyúlni, érinteni, szeretetet tanúsítasz iránta, tisztasággal közeledsz hozzá, megmented ezt a testet, megmentesz engem, aki ebből a testből és abból az eleven lélekből állok, amely ezt a testet megeleveníti, lelkesíti...” Engem akkor meglepett az, hogy egy ember így viszonylik a testéhez, meglepett az a szeretet, amelyet eziránt a test iránt tanúsított.

Ezt a szeretetet, ezt a gondosságot, ezt az áhítatos magatartást a test vonatkozásában az egyházban találjuk meg, és ez csodálatos módon mutatkozik meg a gyászszertartásban. Szeretettel és figyelmességgel vesszük körül a testet. **Ez a test az elhunytért végzett gyászszertartás középpontja, nemcsak a lélek, hanem a test is.** És valóban, ha meggondoljuk, nincs semmi az emberi tapasztalás terén - sem mennyei - ami ne a testünkön keresztül jutna el hozzánk. A földi körülmények között a gyermek anyja szeretetét az ölelésekben érzékeli, már jóval azelőtt, hogy ésszel fel tudná fogni, vagy szíve rádöbbenne, érzi azt, hogy szeretik: gyöngéden tartják, mossák, etetik, simogatják, melengetik. **Elsőként a test szerez tudomást a szeretetről, a testen keresztül jut el a tudatba ez a tapasztalat, amikor az ébrednek.** A testen keresztül fogjuk fel a világ szépségét, a meleget, a csípős hideget, a fizikai valóságot. A testen keresztül érezzük a házastársi szeretetet, az anyai gyöngédséget, a baráti kézzszorítást, a testen keresztül jut el a tudatunkba, hogy válllvetve küzdünk felebarátunkkal a harcban, akár háborúban, akár polgári körülmények között, vagy földi nehézségek közepette.

Nos, ez a nyugati embert meglepi, hogy a test valahogy nem olyan, mint egy elnyűtt ruhadarab, amelyet az ember levet magáról, amelyből a lélek, mint valami kalitkából, kirepül. Nem, ez a test drága nekünk a halálban is. A test gyönyörű, szeretett, akkor is, amikor már megérintette a halál és várja a feloszlást.

Temetési gyertyák

A temetésen a hívők égő gyertyával állnak. Mit jelent ez? A fény mindig az öröm jele, de az öröm különféle lehet. Lehet ujjongó, de van úgy, hogy könnyek között jelenik meg az öröm. Már mondtam, hogy a halálban az elválást éljük át, és túlságosan gyakran feledkezünk meg arról, hogy nekünk ugyan elválás jut osztályrészül, de az elhunyt számára ez találkozást jelent: szemtől-szembe való találkozást az élő Istennel. És amikor égő gyertyákkal, a bánattól majdnem megszakadó szívvel, könnyes szemmel ott állunk, mégis eszünkbe jut, hogy a legünnepélyesebb a legmagasztosabb dolog történik, ami csak történhet az emberrel: találkozás az élő Istennel. És ebben mi elkísérjük, az ő örömét fejezzük ki, amikor előtte **és Isten előtt égő gyertyával megállunk.**

Ezek a **gyertyák** azonban még másról is beszélnek. **A fény - az élet jele, a sötétség felett aratott győzelem jele.** Amikor ott állunk az égő gyertyákkal, szinte szóltanul azt mondjuk Istennek: ez az ember fáklyaként lángot fogott a földön, a földi félhomályban, világított nekünk, igazságot hozott, szeretetet hozott. Jelenléte bizonyos fokig szétkergette azt a földi sötétséget, amelyben oly gyakran nem találjuk az utunkat. Ő utat mutatott nekünk. Most nemcsak azért gyűltünk itt össze, mert meghalt egy általunk szeretett ember, hanem pontosan azért, mert élt, és mi ezzel a fénnel tanúskodunk az ő életéről.

A feltámadásban vetett hittel állunk a ravatal mellett

Azt mondjuk, hogy hiszünk a feltámadásban. Azok a gyertyák, amelyeket a kezünkben tartunk, emlékeztetnek bennünket azokra a gyertyákra, amelyeket a hívők Húsvét éjszakáján tartanak a kezük-

ben, amikor ezt éneklik: „Feltámadt Krisztus halottaiból, legyőzte halállal a halált és a sírban lévőknak életet ajándékozott...” Ezek a szavak furcsának tűnhetnek. Hogyhogy? A halál színe előtt, amely kaszál az egész világon, hogyan beszélhetünk arról, hogy Krisztus halála legyőzte a halált? Az Ő halálát - igen: Ő feltámadt, Ő él, de mások halálát? Vajon legyőzte-e? Igen, legyőzte, mert a régi időkben a legszörnyűbb az volt a halálban, hogy - Krisztus eljövetele előtt - az ember végleges és reménytelen elválását jelentette Istentől.

Az ember a földön nem találta meg az Istent és most - úgy tűnt az embereknek, akik nem tudták, hogy eljön a szabadulás - végképp, elvesztette. Krisztus megszüntette ezt az elkülönülést, véget vetett ennek a végleges elválásnak. Igen, tessünk elszenderül, körülvesz a földi álm, lelkünket azonban semmi sem tudja elválasztani se szereteteinktől, se magától Istentől. Krisztus halála és feltámadása legyőzte a halált, megnyitotta az utat ahhoz az ünnepélyes, magasztos találkozáshoz, amelyről beszéltem, és előkészítette mindannyiunk feltámadásához az utat, amikor valamennyien életre kelünk, testtel körülvéve. **Ez a test azonban nem az a nehéz, tömör, terhünkre eső test lesz, amelyet most viselünk, hanem megvilágosodott, könnyű áttetsző test, amely nem választja el az embert az embertől, az embert az Istentől, hanem megistenült test, amelyet kegyelem és élet jár át,** ugyanúgy, ahogyan lelkünket is átjárja majd az örök élet. Ezért állhatunk a temetésen szívszakadva, de mély áhítat, remegés és hála tudatában, ezért mondhatjuk az egyházi ének szavaival: **„Boldog az út, amelyen mégy lélek, mert nyugalmas hely készített néked”...**

A hozzánk közelálló, kedves ember temetése után mindnyájan szétszéledünk, ki-ki hazamegy. De mivel térünk haza? Vajon csak azzal a tudattal, hogy elvesztettük közeli barátunkat, vagy azt, aki a legközelebb állt hozzánk, és akit szerettünk? Va-

jon csak azzal megyünk el, hogy visszatérjünk a múlthoz? Egyesek hosszasan gyászolnak, mások egyszer s mindenkorra sebzettek maradnak, mert halálosan lesújtotta őket ez a veszteség. Vannak azután olyanok is, akik, miután lerótták kötelességüket az elhunytal szemben, visszatérnek a megszokott életbe. De vajon így van-e ez? Vajon így kell-e ennek lennie? Ha nemcsak a halál gyűjtött össze bennünket az elhunyt körül és nemcsak az őt elveszített emberek iránti részvét vitt el bennünket a temetésre, hanem az élete, akkor másként, újszerűen kell visszatérnünk mindennapi életükhöz. Ez az ember számunkra drága volt, tiszteltük, nagyra becsültük és szerettük, nemde? Nos, erre kell visszaemlékeznünk és ezt nem szabad soha elfelejtenünk.

Egy ember élete lelkünkbe hintheti az igazság, a nemesség magvait, és ha egyszer eljöttünk erre a temetésre, ez azt jelenti, hogy így is történt. **Úgy kell visszatérnünk az életbe, hogy a tisztelt és szeretett ember halála ne legyen hiábavaló. Meg kell értenünk néhány dolgot.**

Az első: ez az ember élt és példát adott nekünk arra, hogyan kell élnünk, és ezt a példát követnünk kell. Máskülönben hiába jöttünk el a temetésére, hiába volt ez az ember a barátunk, rokonunk, férjük, apánk. A mi életünknek meg kell sokszoroznia az ő életét. Mindenki, aki jelen volt a temetésen, köteles megtestesíteni a saját életében azt, amit látott, értékelt, megértett az elhunyt életében, személyiségében, Akkor földünk nemcsak nem veszít ennek az embernek a halálával, hanem ellenkezőleg, tíz, száz, vagy ezer ember életével gazdagodik, akik az ő példája nyomán nemesebben, emberi hivatásukhoz méltóbban, keresztény hivatásukhoz méltóbban fognak élni.

Milyen feladatot ró ránk a halál?

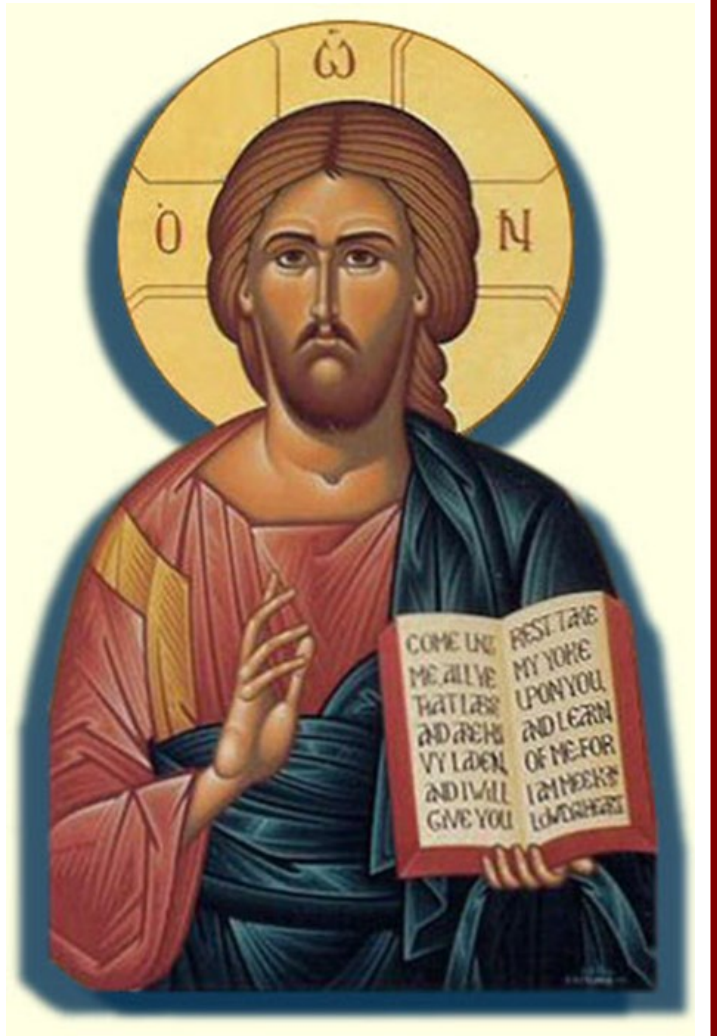
Ezt meg kell magunknak jegyezni, mivel egy ember halála feladatot ró ránk, mert eljön az idő, amikor mi is meghalunk, mi is megállunk Isten előtt, amikor szemtől-szembe kerülünk azzal, akinek a temetésén most részt vettünk. **Krisztus megkérdez majd bennünket: Mit tanultatok ennek az embernek az életéből és halálából?...** És ha azt válaszolhatjuk: Nézz az én életemre, Uram, teljesen átjárja az ő életének és halálának fénye! Mindaz a jó, mind az a nemes, amit bennem látsz - tulajdonképpen neki köszönhető. Vedd el tőlem, ez az ő dicsősége, az ő kitüntetése! Milyen csodálatos lesz ez a találkozás szeretetben és hálaadásban. **A halálnak**

még valami másra is meg kell tanítania bennünket: arra, hogy bármelyikünk bármely pillanatban meghalhat.

Bárcsak gyakrabban gondolnánk erre! Nem félelemmel, nem rémülettel, hanem úgy, hogy minden egyes szavunk, minden tettünk az utolsó szó, az utolsó tett lehet, életünk befejezése, a legszebb azok közül, amiket ebben az életben mondtunk, vagy tettünk. Ha gondolnánk arra, hogy azok a szavak, amelyeket most kimondunk, talán eljutnak egy emberhez, és ha ezek lennének az utolsó szavaink, igazolnának bennünket, igazolnának az életünket. De

ha romlott szavakkal halok meg? Nyomorúságos tettekkel? Ha megmérgezem mások gondolatait, szívét és életét szavaimmal, vagy tetteimmel? Ó de rettenetes!

Mi meg gondtalanul élünk. Úgy élünk, mintha piszkozatot ír-nánk, amit majd holnap letisztázunk. Ez azonban soha nem fordul elő. A temetésről távozóban meg kell értenünk, hogy mind a hozzánk legközelebb álló ember, mind mi magunk egy pillanat múlva meghalhatunk, és hogy **minden pillanatnak az élet befejező pillanatává kell válnia.**

Képzések – előadások

Közösségi terem

Meghívó képzésekre- előadásokra, melyre szeretettel várunk!

- 2018. november 4. Ismerkedés az e-mail -lal II. gyakorlat
- 2018. november 5. Mesék II.
- 2018. november 5. A keresztény házasság otthona
- 2018. november 6. A hazugság tilalmát nem lehet betartani (Váci Mihály Gimnázium)
- 2018. november 8. Mécses tartók befőttes üvegből
- 2018. november 8. Kereskedés – higiénia (Gagyvendégi)
- 2018. november 9. A szexualitás, mint kommunikáció
- 2018. november 13. Aranyszájú Szent János
- 2018. november 16. Szent Máté apostol- nagy változás történik bennem
- 2018. november 16. Szent Máté evangélista
- 2018. november 19. Gyermek helye az egyházban /5 indok a vasárnapi imádságra
- 2018. november 26. Tanév elején – fontos kérdésekről szülőkkel (Encs- Fügöd)
- 2018. november 27. Pap, mint férj
- 2018. november 29. Abaúji Értékek 3 – 4

Projekt címe: "Vissza az alapokhoz"

Projektazonosító száma: EFOP- 1.2.1-15-2016-01007

- 2018. november05. Műhelymunka,2018. november30. Műhelymunka Szakmai találkozó- Szeszta

Projekt címe: Transznacionális együttműködések megvalósítása az Encsi Görögkatolikus Egyházközség szervezésében

Projektazonosító száma: EFOP-5.2-17-2017-00127

- 2018. november9. Encs (tudás kompetenciafejlesztő tréning)
- 2018. november16. Encs

Projekt címe: „Műveljük kertjeinket! – generációk együttműködése az Encsi Görögkatolikus Parókia vezetésével”

Projektazonosító szám: EFOP-1.3.7-17-2017-00111

Olvasd naponta a Szentírást!

Útravaló a léleknek!

22018. november 13. Vasárnapi utrenye evangéliumi szakaszai

2018. november 27. Biblia az egyházi élet forrása – Perikópa

Abaúj Polgáraiért Alapítvány támogatásával

„Társadalmi szerepvállalás erősítése a közösségek fejlesztésével
Encs városában” EFOP-1.3.5-16-2016-00317

Imádkozzunk együtt!

A szent őrangyalhoz

Krisztus angyala, szent őrzőm, lelkem és testem oltalmazója, bocsásd meg nekem, amit a mai napon vétettem.

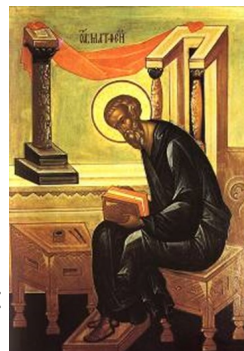
Ments meg engem a rám törő ellenség minden gonoszságától, hogy az én Istenemet bűnök által soha többé ne haragítsam!

Imádkozzál értem, érdemetlen, bűnös szolgálóért, hogy általad méltóvá lehessenek a Szentséges Szentháromság, az én Uram Jézus Krisztus Anyjának és az összes szenteknek kegyelmére és irgalmára. Ámen

A Szentek virágoskertjéből (A hónap szentje)

Szent Máté apostol és evangélista. November 16.

Eredetileg Lévinek hívták. Atyja Alfeus volt. Kafarnaumban élt és hivatására nézve vámos volt. Egyszer Jézus, elhaladva a vámszedő asztal mellett, Lévit apostolának hívta. Ő azonnal követője lett Jézusnak. (Mt9,9.) Neve az apostolok jegyzékében mindenütt szerepel. Az apostolok széteszlása után, a hagyomány szerint, Palesztinában, Szíriában, a médeknél, Perzsiában, Indiában és Etiópiában hirdette az evangéliumot. Egyébként életéről biztosat nem tudunk. Szintén a hagyomány szerint, tűzha-

lállal szenvedett vértanúságot 60-an körül. Neki köszönhetjük az első hiteles evangéliumot. A legjobban ő mutat rá arra, hogy az ószövetségi jövendölések Jézus Krisztusban teljesedtek be. A hónap tizenhatodik napja. Szent Máté apostol és evangélista emléke. Üdvözítéd, Jézus, a vámosokat is. Ilyen nagy a te kegyelmed! – így kiáltott Máté a tűz közepéből. Tizenhatodikán ölte meg a tűz a fáradhatatlan Mátét. Az ő szent könyörgésére irgalmazz nekünk, Istenünk! Ámen.

Tanítás: Krisztus eljövetele hihetővé teszi a jövendöléseket.

Tropár 3. hang.

Szent Máté apostol és evangélista, imádd a kegyelmes Istent, * hogy ajándékozzon bűnbocsánatot a mi lelkünknek!

Konták 4. hang. Minta: Kijelentéd...

Az Isten-Ige tanítványaként * Pállal együtt az egész világot megvilágosítottad, * és a sötétséget eloszlattad * Krisztus szent Evangéliumának megírásával.

Ikosz:

A hatalmaskodó gonosz lélek telhetetlenül erőszakoskodik velem, és lelkem egész természetét elrabolja, Szent Máté, Krisztus barátja! De te add nekem imádságod természetét s tégy termékennyé szolgálatodra, hogy én, a legkisebb, énekeljelek téged s magasztaljam sok és nagy tettetted és Krisztushoz való viszonyodat: hogy tüstént milyen készségesen elhagytál mindent, s mily nagy buzgósággal követted Krisztus hívását, aztán hogy a világ első evangélistájává lettél, és hogy leírtad az ítélet óráját.

Az Ifjúsági Iroda programjai:

Ifjúsági Irodáról röviden: Az Ifjúsági Iroda munkatársai: Salai Szabolcs atya, Mozga Mariann, akikhez bátran fordulhatnak az Atyák és a fiatalok további információkért. Az Iroda nyitvatartási rendje: Hétfőn 12:30 - 16:30 és Szerdán 12:30 - 17:30 Elérhetőségeink: 3526 Miskolc, Szeles utca 35. email: ifjusagi-iroda@mi.gorogkatolikus.hu Facebookoldalunk: <https://www.facebook.com/GIFMiskolciEgyhazmegye/>

Karácsonyi böjt

Erőfeszítéseink odaajándékozása házasságaink épségéért.

A karácsonyi böjt Szent Fülöp apostol napja után november 15-én kezdődik és december 24-ig tart. Célja, hogy minket az Úr

Jézus születésének méltó megünneplésére előkészítsen, hogy ne csak Betlehemben, hanem a mi életünkben is megszülethessen az Úr.

Biztatok mindenkit a templomi imádságokon való buzgó részvételre, amennyire van ideje. De jó lenne, ha mindenki a templomból indulna a munkahelyére vagy az iskolába, legalább ilyenkor karácsony táján, de jó lenne, ha növekedne a hitünk, legalább ilyenkor karácsony táján, de jó lenne karácsonyig megbékélni magunkkal, családdal, világunkkal.

A böjt minden hétköznap reggelén **6 órakor reggeli istentiszteletet** (utrenye), utána **Szent Liturgiát** fogunk végezni, melyben böjti gondolatok, rövid elmélkedést hallhatunk. Pacsai János parókus

Máriapócsi könnyező Szűzanya búcsú – november 4-én vas. 11.00

Mérán van egy kis templomunk, ahol évente egyszer a Máriapócsi könnyező ikon tisztelői összegyülekezünk és kérjük az ő oltalmát, segítségét. Az encsi parókia területéről várunk mindenkit, hogy minél többen járulhassunk az Istenszülő elé. Vasárnap 11.00-kor kezdjük a búcsúi ünnepet. Szent beszédet Gocsik József szépsi parókus atya mond.

Esemény naptár

Október 31. kedd **16.30 Mérai** templom elhunyt szeretteinkről való megemlékezés

November 1. szerda este **17.00 halotti megemlékezés** és gyertyagyújtás a ravatalozó mellett. Encs városi Temető

November 2. csüt. este **17.00 halotti megemlékezés a templomban**

November 4. Mérai görögkatolikus kápolna templom búcsúja, melyet Gocsik József szépsi parókus atya végez

November 08. Szent Mihály arkangyal ünnepe és az összes égi erőkre emlékezünk. **Este 16.30 órakor liturgia és utána találkozás a nevelőszülői hálózat családjaival.**

November 15.- Karácsonyi böjt kezdete

November 21. 17.00 Az Istenszülő bemutatásának ünnepe,

Házassági évfordulók megünneplése: Akik 2018-ban ünneplik az 1.- 10. -20. -25. -30. -40 -50. házassági évfordulójukat várjuk a szent liturgiára, amelyet értük fogunk felajánlani.

Templom fűtés

A hónap minden első vasárnapján a templom fűtésére gyűjtünk. Mivel a gáz elszámolás nem lakossági tarifa szerint történik, hanem közületiként, így kiadásaink nagy mértékben nőttek. Nem csak a híveinket kérjük, hanem minden jóindulatú embert, kérjük adakozzanak erre a célra. A parókia képviselőtestülete

Varga Rita rovata: NOVEMBER – SZENT ANDRÁS HAVA – ENYÉSZET HAVA

November 1. - Mindenszentek napja

A halottak kultuszát szolgálja. A 4. századból ered, amikor is Szent Efrém és Szent János május 13-án, illetve pünkösd utáni első vasárnap ülték meg Mindenszentek napját. E nap neve a görög egyházban ma is a Szentek Vasárnapja.

Majd a 8. században május 13-ról november 1-jére tevődött át mindenszentek ünnepe, azért, mivel november 1. volt a kelta év kezdete, amikor halotti áldozatokat hoztak az elhunytak tiszteletére. Végül 835-ben Jámbor Lajos császár hivatalosan is elismerte az új ünnepet, és a Mindenszentek ezek után az egész kereszténység ünnepe lett. III. Gergely pápa a 8. században indította útjára mindenszentek ünnepét. A pápa kiállt azért, hogy a vértanúk mellett a kereszténység elismerése után szentté avatottakról is emlékezzenek meg, ezért a Szent Péter-bazilika egyik mellékkápolnáját mindenszenteknek, vagyis az egyház szentjeinek ajánlotta. Így Mindenszentek napja mindazon megdicsőült lelkek ünnepe, akikről nagy

számuk miatt külön-külön nem emlékezik meg a kalendárium. Magyarországon nagyon sok templomot szenteltek a mindenszenteknek és sok oltárkép ábrázolja őket. A Mindszent nevet településeknek is adták, mint a Baranya megyei Okrimindszent (ma Kisszentmárton) és Mindszentgodisa, a Szepes vármegyei Szepesmindszent, vagy a Csongrád megyei Mindszent. A mindenszentek tiszteletét őrzi Mindszenty József (Pehm József) hercegprímás neve is, aki 1942-ben magyarosította vezetéknevét Mindszentyre, melyet szülőfalujáról, Csehimindszentről vett fel.

November 2. - Halottak napja:

Halottak napját november 2-án 998 óta tartja meg az egyház. Ez a nap Sz. Odiló clunyi apáttól ered. Ilyenkor szokás a sírok megtisztítása, virággal díszítése, gyertyák gyújtása. A néphit szerint ilyenkor hazlátogatnak a halottak, ezért a terített asztalra kenyeret, sót, vizet tettek. A család minden tagja gyertyát gyújtott a gyertyák égésidejéből a hiedelem szerint arra következtettek, ki hal meg előbb a családban. Ezen a napon tiltották a munkát, mert megzavarja a holtak nyugalma.

November 25. Szent Katalin keresztény vértanú (IV. század) ünnepe.

Kerékbe törték, ezért a fuvarosok, kerékgyártók, valamint a házasulandó lányok védőszentje. Katalin naphoz férjjósló hiedelmek kötődnek. Régi időjárás megfigyelés szerint, ha Katalin locsog (vagyis lucskos, nem fagy), akkor Karácsony kopog (azaz jó hideg lesz). E naphoz férjjósló hiedelmek és praktikák is kapcsolódtak. Mezítláb ágakat loptak a fákról, amelyet vízbe tettek, s ha karácsonyig kizöldült, következtettek a lány közeli férjhezmenetelére. Ezt az ágat katalinágnak nevezték. De a legények is praktikákhoz folyamodtak, pl. párnájuk alá lopott leányinget tettek, hogy megálmodják jövődöbelijüket.

November 30. Szent András napja.

A hagyomány szerint keresztthalált halt átlósan ácsolt keresztben, innen az andráskereszt elnevezés. András a keleti ortodox egyház védőszentje, kultusza ezeken a vidékeken nagyon erős. Szent András napján a legény vagy leány egész nap böjtöl, csak 3 szem búzát és 3 korty vizet iszik, imádkozik, s akkor ékkel megálmodja, hogy ki lesz a párja.

A lányoknak többnyire magányosan, titokban kellett különböző praktikákat elvégezniük:

- ha egy leánynak sikerült ellopni egy férfi fehérneműjét, azt a párnája alá téve, éjszaka megálmodta, ki lesz a férje. „Aki böjtöl András napján, / Vőlegényt lát iccakáján.” – mondogatták például a Hajdúságban, és egész napos böjttel, párna alá helyezett férfi ruhadarabbal remélték, hogy éjjel jövedőbelijükkel álmodnak.

- gombócot főztek, minden gombócba beletettek egy férfinévet, s amelyik elsőnek jött a víz tetejére, az lett az illető férjének neve.

- amely irányból hallották a kutyaugatást, abból az irányból várhatták leendő férjüket.

Ólomöntés is volt a fonóban, az öntvény alakjából a jövedőbeli foglalkozására következtettek.

„JÖJJ ÉS LÁSS!”

Kiadja az Encsi Görög Katolikus Egyházközség

Felelős kiadó: Pacsai János parókus

3860 Encs, Váci M.u.36.

Elérhetőség: 06-30-9536067, 06-46/386-596

pacsai.janos@gmail.com, www.encsgorkat.hu

Szerkesztés és nyomdai előkészítés: Molnár Gábor (06-30-623-1030)

Szerkesztőség email címe: encsilevelek@gmail.com

Számlaszám: **10700086-68691925-51100005**